

Հովհաննէս Հովհաննիսյան

Արագն եկավ լափին տալով . . .

Արագն եկավ լափին տալով,
Ժեռ քարերին, ափին տալով .
Ո՞րտեղ թաղեմ ես իմ դարդը,
Չոր գլուխս տափին տալով:

Ա՛յ իմ Արագ, ջուրըդ վարար,
Միրուն յարիս յարաբ տեսա՞ր .
Ես չրհասա իմ մուրագին,—
Արա՛գ, յարաբ կարոտս առա՞ր:

Ամպերն եկան Մասիս սարին,
Կարոտ մնացի ես իմ յարին .
Աստո՞ծ սիրես, Էրված սրտիս
Ջուղաբ բերես եկող տարին:

Գիշերն անքուն գիր կըգրեմ .
Արտասունքս գետ կըշինեմ .
Արա՛գ, ծեգը ջրիդ չառած՝
Իմ սև դարդը քեզ կըբերեմ:

Կասես՝ շողքը քարին ընկավ,
Կըրակըն իմ սրտին ընկավ .
Կամար ունքից, թուխ աչքիցը

Ցավն իմ ջիվան ջանին ընկավ:

Արագն եկավ լափին տալով,
Ժեռ քարերին, ափին տալով .
Ո՞րտեղ թաղեմ ես իմ դարդը,
Չոր գլուխս տափին տալով . . .